

Nr. 1 Griffie

Nr. 679 Rep.

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG VAN HET ARRONDISSEMENT
KORTRIJK, PROVINCIE WEST-VLAANDEREN, KAMER MET DRIE
RECHTERS, RECHTSPREKENDE IN CORRECTIONELE ZAKEN

PRO JUSTITIA

Vonnis van 04.04.2006

I. Notitie 64.97.351/01

Gezien de processtukken en namelijk :

- de dagvaardingen betekend bij exploit van :
 - gerechtsdeurwaarder i, met standplaats te
op 26 oktober 2005
 - gerechtsdeurwaarder i plaatsvervangster van i
, met standplaats te op 26 oktober 2005

In de zaak van:

HET OPENBAAR MINISTERIE,

aan wie zich heeft gevoegd als burgerlijke partij :

Nr. 1
advocaat te

- handelend in zijn hoedanigheid van curator over het faillissement van de
in vereffening
- ter zitting vertegenwoordigd door mr. , voornoemd

- met zetel te
- ingeschreven in de Kruispuntbank der Ondernemingen onder nummer
- ter zitting vertegenwoordigd door mr. loco mr.
advocaat te

tegen:

✓ Nr. 1 geboren bestuurder vennootschap,
wonende te ;

✓ Nr. 1 geboren , landmeter, wonende te

✓ Nr. 1 met zetel te

ten einde terecht te staan ter zake van:

ALS DADERS/MEDEDADERS

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

A. De eerste, de tweede en de derde

te _____ gedurende een niet nader te bepalen periode, minstens van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005

Bij inbreuk op artikel 99 §1.5°, a), strafbaar gesteld door de artikelen 146 lid 1.1°, 147, 149 §1 en 204 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 08 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 1 maart 2002 en 4 juni 2003

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, of de bepalingen van titels II en III van voornoemd Decreet of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van dit Decreet, namelijk door

zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen een grond gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerlei materialen, materieel of afval,

op het onroerend goed gelegen te _____, ten kadaster voorheen gekend onder _____ (thans: _____) in eigendom toebehorende aan _____, hoger voornoemd

in casu: door dit perceel gewoonlijk te gebruiken, aan te leggen of in te richten voor het opslaan van allerlei materialen, materieel of afval, bestaande uit afgedankte autobanden, groenafval, houtafval, (steen)puin, plasticafval, textielafval, ongesorteerd bedrijfsafval, ongesorteerd hout/karton, ongesorteerd bouw- en sloofafval, asfaltafval, afgedankte batterijen en meerdere containers met afval;

zoals verder gepreciseerd in de processen-verbaal van vaststelling

B. De eerste en de tweede

te ' _____), gedurende een niet nader te bepalen periode minstens van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4 §1, strafbaar gesteld door art 39, §1, 1° en § 2 en 40 van het Decreet van de Vlaamse Raad van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (B.S. 17 september 1985), inwerking getreden op 01 september 1991, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de overheid een milieuvergunningsplichtige inrichting van de eerste klasse te hebben geëxploiteerd

namelijk

- 1.een opslagplaats voor meer dan 5.000 kilogram teerhoudend asfaltafval (rubriek 2.2.1.e. van bijlage I);
- 2.een opslagplaats voor afgedankte rubberbanden van maximaal 100 ton (rubriek 2.2.1.c).1° van bijlage I);
- 3.een opslagplaats voor niet gevaarlijke afvalstoffen bestaande uit papier en karton, hout, textiel, kunststoffen, metaal, glas, rubber, bouw- en sloofafval, met een opslagcapaciteit van meer dan 100 ton (rubriek 2.2.1.c).2° van bijlage I);

4.een opslagplaats voor inerte afvalstoffen, met een opslagcapaciteit van meer dan 1.000 m³ (rubriek 2.2.2.a).2° van bijlage I)

C. De eerste en de tweede

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 20, 22, 29, en 46 van het decreet van 28.06.1985 betreffende de milieuvergunning (B.S. 17.09.1985) en strafbaar gesteld door artikel 39, § 1-2° en § 2, de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten niet te hebben nageleefd, namelijk :

ten aanzien van een inrichting die overeenkomstig het Besluit van de Vlaamse Executieve dd. 06.02.1991 als hinderlijk is ingedeeld en als dusdanig voorkomt op de indelingslijst van bijlage I bij voormeld besluit, meer bepaald onder de rubrieken 1.2., 2.2.1.c.1°, 2.2.1.c.2°, 2.2.1.e., 2.2.2.a.2°, 3.1.1., 3.3., 12.1.1., 15.1.1., 17.3.3.3., 17.3.6.1.b., 17.3.7.1., 30.1.c., 30.10.1., 31.1.1. en ingedeeld onder klasse 1

1.te), gedurende een niet nader te bepalen periode, minstens op 17 oktober 2001
inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.1.5.§1 (uithangbord niet conform wetgeving) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 01 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31.07.1995);

2.te), minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005
inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.1.2.§1 (de naam van de bevoegde afgevaardigde is niet schriftelijk medegedeeld aan de toezichthoudende overheid) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 01 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31.07.1995);

3.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005
inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.1.2.§6 (de afvalstoffen kunnen niet worden getotaliseerd) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 01 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31.07.1995);

4.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005
inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.1.3.§1 (opmaken werkplan) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 01 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31.07.1995);

5.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005
inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.1.7.§1 (de hoeveelheid opgeslagen afvalstoffen bedraagt meer dan in de vergunning toegelaten) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 01 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31.07.1995);

6.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005
inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.1.8.§3 (geen aanwezigheid goedgekeurd werkplan op terrein) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 01 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31.07.1995);

7.te), minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005
inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.1.5.§5 (plaatsen groenscherm) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 01 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31.07.1995);

8.te), minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005
inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.1.6.§1 (zindelijke staat van de onderneming) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 01 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31.07.1995);

9.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005
inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.1.7.§3 (geen vloeistofdichte verharding) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 01 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31.07.1995);

10.te), minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005
inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.2.4.1.§1,3°,a) (aanwezigheid van niet-vergunde asfalt) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 01 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31.07.1995);

11.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005

inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk 1.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.2.4.2.§1 (opslag van asfalt op een niet-vloestofdichte vloer) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 01 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31.07.1995);

12.te), minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005

inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk 1.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.2.4.2.§2 (de opslag gebeurt niet volgens een goedgekeurd werkplan) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 01 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31.07.1995);

13.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005

inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk 1.1 en de artikelen 3.1.1., 4.1.6.1., 5.2.1.7., § 3 en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 01 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31.07.1995) door niet-inerte afvalstoffen niet in aangepaste verpakkingen en/of containers te hebben opgeslagen en deze afvalstoffen niet regelmatig uit de inrichting te hebben afgevoerd voor verwerking overeenkomstig artikel 4.1.6.2.

D. De eerste en de tweede

te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, § 2, 2°, 19, 20, 54, 58 en 59, strafbaar gesteld door artikel 56 van het Decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25.07.1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het Decreet van 20 april 1994 (B.S. 29.04.1994), als producent van bedrijfsafvalstoffen nagelaten te hebben deze op zijn kosten een nuttige toepassing te geven of te verwijderen op de wijze zoals bepaald in artikel 20 van het Decreet van 2 juli 1981,

namelijk door als exploitant van een aannemersbedrijf van wegenis- en afbraakwerken over het volledige bedrijfsterrein gelegen te

„ verspreid, afvalstoffen langdurig te hebben opgeslagen zonder over een geldige milieuvergunning te beschikken om deze te verwijderen, nuttig toe te passen of op te slaan, minstens door de opslag van grotere hoeveelheden afval dan vergund, zoals afgedankte autobanden, groenafval, houtafval, (steen)puin, plasticafval, textielafval, ongesorteerd bedrijfsafval, ongesorteerd hout/karton, ongesorteerd bouw- en sloopafval, asfaltafval, afgedankte batterijen en meerdere containers met afval;

E. De eerste en de tweede

te gedurende een niet nader te bepalen periode, minstens van 17.10.2001 tot op 13 oktober 2005

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, § 2, 2°, 13, § 1, 17 tot 20, 56.1, 58 en 59 van het Decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25.07.1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, onverminderd de toepassing van andere bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten als natuurlijk persoon of rechtspersoon die afvalstoffen beheert of verwijdert, nagelaten te hebben alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs van hem kunnen worden gevraagd om gevaar voor de gezondheid van mens of voor het leefmilieu, meer bepaald risico voor water, lucht, bodem, fauna en flora, geluids- of stankhinder, schade aan natuur- en landschapsschoon te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken;

De eerste en de tweede zich tevens voor de telastleggingen D en E te horen veroordelen bij toepassing van artikel 59 van het hoger vermeld decreet tot het verwijderen van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met de bepalingen van hoger vermeld decreet, dit binnen een door de rechtbank vastgestelde termijn.

II. Notitie 47.L4.106394/04

Gezien de processtukken en namelijk :

- de beschikking van de raadkamer van 03 mei 2005
- de dagvaarding betekend bij exploit van :
 - gerechtsdeurwaarder , plaatsvervangster van 1
 , met standplaats te op 26 oktober 2005
 - gerechtsdeurwaarder , met standplaats te : op 24
oktober 2005

In de zaak van:

HET OPENBAAR MINISTERIE,

aan wie zich heeft gevoegd als burgerlijke partij :

Nr. 0000000000

, met zetel te

- zich hiertoe aangesteld voor ; alleenzetelend rechter van de
raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk op 03 mei 2005

Nr. 0000000000

, vertegenwoordigd door haar college van
Schepenen en Burgemeester

- beiden ter zitting vertegenwoordigd door mr. , advocaat te

/
 — — , advocaat te

- handelend in zijn hoedanigheid van curator over het faillissement van de
in vereffening
- ter zitting vertegenwoordigd door mr. , voornoemd

Nr. 0000000000

— met zetel te

- ingeschreven in de Kruispuntbank der Ondernemingen onder nummer
- ter zitting vertegenwoordigd door mr. loco mr.

)

tegen:

Nr. 0000000000

, geboren landmeter, wonende te

Inverdenkinggesteld van :

de eerste : te , op 28.07.2004:

A. Bij inbreuk op de artikelen 2, 3§3 -2°, 12, 13 §1, 32, 56-1° van het Decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25.07.1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het Decreet van 20 april 1994 (B.S. 29.04.1994), nagelaten te hebben bijzondere bedrijfsafvalstoffen te verwijderen of nuttig toe te passen op de wijze zoals bepaald in artikel 32 van het Decreet van 2 juli 1981, nl. houw-en sloopafval te hebben verwijderd door verbranding.

A. Een ander roerend goed dan een schip, een vaartuig of een vliegtuig dat uitsluitend aan hem toebehoorde met kwaad of bedrieglijk opzet in brand gestoken te hebben, nl. houw-en sloopafval.

- inbreuk op art. 511 lid 2 Sw.

+++++

Gelet op het vonnis van 21.11.2005 van deze rechtbank waarbij de zaken met notitienrs. KO.64.97.351/01 (= notitie I) en KO.47.L4.106394/04/W/B (= notitie II) werden gevoegd gelet op de samenhang.

Gehoord de uiteenzetting van de zaak door , substituut-procureur des Konings, die de zaken samenvat en conclusie neemt strekkende tot de veroordeling van de beklaagden bij toepassing van de strafwet.

Gehoord de burgerlijke partijen bij monde van hun raadslieden voornoemd.

Gehoord de middelen van verdediging voorgedragen door mr. , advocaat te , voor eerste en tweede beklagde.

En na beraadslaagd te hebben,

DE RECHTBANK,

Gezien de artikelen van voormelde tenlasteleggingen, alsook de artikelen

- 2, 3, 4 W. 26.06.2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in art. 78 van de Grondwet
- 1 Wet 05.03.1952 zoals gewijzigd door artikel 4 Wet 26.06.2000
- 1 K.B. 23.12.1993
- 182, 184, 185, 186, 189, 190, 194, 195 Wetboek van Strafvordering
- 2 en volgende Wet 15.06.1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken
- 25, 38, 40, 50, 66 Sw.
- 1, 8§1 W. 29.06.1964 gew. dr. art. 4 W. 10.02.1994, art. 16 KB 06.10.1994 en art. 9 W 22.03.1999.
- 1382 B.W.

Hoewel rechtsgeldig gedagvaard bij exploit van gerechtsdeurwaarder , betekend overeenkomstig art. 35 Ger. Wb. aan de curator van het faillissement van , is de derde gedaagde ; ter zitting niet verschenen vermits zowel mr , die de eerste en tweede beklagde vertegenwoordigt, als mr. curator van het faillissement van de ; ter zitting verklaarden niet tussen te komen voor de ; Bijgevolg verloopt de procedure wat de derde gedaagde ; betreft bij verstek.

1. Herkwalificatie van de tenlastelegging B van notitie II :

De Rechtbank moet aan de feiten hun juiste kwalificatie geven (zie en vergelijk Cass. 04.09.1990, AR , Arr. Cass. . Uit de beoordelingsgegevens van het strafdossier blijkt dat het bouw- en sloopafval dat de tweede beklaagde in brand heeft gestoken hem niet toebehoorden zodat de feiten omschreven in de tenlastelegging B dan ook als volgt geherkwalificeerd dienen te worden:

Te op 28.07.2004 :

Een ander roerend goed dan een schip, een vaartuig of een vliegtuig, namelijk bouw- en sloopafval, dat aan de N.V. RECYCO toebehoorde, opzettelijk in brand gestoken te hebben, de daad van dien aard zijnde dat aan deze laatste ernstig nadeel kon berokkend worden.

Artikel 512 eerste lid Sw.

Het betreft hetzelfde feit als voorzien in de verwijzingsbeschikking en in de inleidende dagvaarding. De tweede beklaagde werd hiervan verwittigd en uitgenodigd zich hieromtrent te verdedigen.

2. De geldboeten - verhoging met de opdecimen :

Bij art. 36 van de wet van 07.02.2003 (B.S. 25.02.2003), inwerking getreden op 01.03.2004 cfr. K.B. 22.12.2003 (B.S. 31.12.2003), werd de wet van 05.03.1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten gewijzigd in die zin dat het woord "veertig" in artikel 1, eerste en tweede lid, van de wet van 05/03/1952 (betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, gewijzigd bij wet van 24/12/1993 en bij wet van 26/06/2000) moet vervangen worden door het woord "vijfenvieertig".

Overeenkomstig artikel 1 van de wet van 05/03/1952 dienen de uitgesproken geldboeten te worden verhoogd met opdecimen. De opdecimen vormen samen met de geldboete één geheel, één enkele straf (cf. Van Muylem, Elke, "Opdecimes doel en toepassing in de tijd", R.W. 1995-1996, 1252-1253). De in de wet voorziene geldboete wordt vermenigvuldigd met een bepaalde factor. Het product, aldus bekomen, vormt de uiteindelijke som die de veroordeelde zal dienen te betalen.

Inzake de geldboeten (welke dienen te worden verhoogd met de opdecimen) wordt aldus vastgesteld dat deze, zoals thans in de wet bepaald (cfr. art. 36 van de wet van 07.02.2003 – B.S. 25.02.2003), verschillen van die welke door de wet ten tijde van de misdrijven waren bepaald. De nieuwe wet heeft m.a.w. een lichte verhoging van deze geldboeten tot gevolg.

Er dient met betrekking tot de strafbepalingen rekening gehouden te worden met de regels inzake de werking van de strafwet in de tijd (artikel 2 Sw. en de artikelen 7.1. van het E.V.R.M. en 15 van het I.V.B.P.R. of B.U.P.O.-verdrag), inzonderheid met de beginselen inzake de niet-retroactiviteit van de strengere strafwet (artikel 2, lid 1 Sw.) en de retroactiviteit van de mildere strafwet (artikel 2, lid 2 Sw.).

In de mate dat de bewezen verklaarde feiten in de thans te beoordelen zaak gepleegd zijn vóór datum van 01/03/2004 (datum van inwerkingtreding van de wet van 07.02.2003/B.S. 25.02.2003 – cfr. K.B. van 22.12.2003/B.S. 31.12.2003) dienen bij toepassing van art. 2, 2° lid Sw. de op te leggen geldboeten vermenigvuldigd te worden met de opdecimen die van toepassing waren ten tijde van het plegen van de feiten.

In de mate echter dat - zoals in casu - twee of meer opeenvolgende gelijkaardige misdrijven één enkele strafbare gedraging opleveren en derhalve aanleiding geven tot toepassing van één enkele straf, maar in de tijd tussen het plegen van die twee misdrijven de wet die de straf bepaalt gewijzigd wordt, moet de bij de

nieuwe wet gestelde straf worden toegepast, ook al was de ten tijde van het eerste misdrijf geldende strafwet minder zwaar dan die gesteld ten tijde van het tweede misdrijf (Cass. 27.01.1943, Pas., I, 100 ; Cass. 17.05.1983, A.C., 100 ; Corr.Brussel, 13.01.1984, Pas., 1984, III, 45 ; L.DUPONT en R.VERSTRAETEN, Handboek Belgisch Strafrecht, Leuven, Acco, 1989, nr. 327 ; P.POPELIER, Toepassing van de wet in de tijd, APR, 1999, nr. 99). In dat geval dienen de op te leggen geldboeten vermenigvuldigd te worden met de nieuwe opdecimen.

3. De wettelijke verplichting tot betaling van een bijdrage aan het slachtofferfonds :

Conform de wetsbepalingen zoals vermeld in het beschikkend gedeelte van dit vonnis dient aan de veroordeelde de verplichting opgelegd te worden tot betaling van een bijdrage ten behoeve van het slachtofferfonds.

Evenwel werd bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005 (B.S. 07 december 2005) het basisbedrag van 10 euro vanaf 17.12.2005 verhoogd tot 25 euro.

Inzake voormelde bijdrage aan het slachtofferfonds is het nieuwe basisbedrag onmiddellijk van toepassing en dient er dus geen rekening te worden gehouden met artikel 2 lid 2 Sw. vermits de verplichting tot betaling van deze bijdrage niet kan beschouwd worden als een straf (lees en vergelijk : P. ARNOU, "Opdecimes", in "Strafrecht en strafvordering, Commentaar met overzicht van rechtspraak en rechtsleer", Kluwer, nrs 74 - 76).

Het basisbedrag van 25 euro dient vanaf 01.03.2004 te worden verhoogd met 45 opdecieimen in plaats van 40 opdecieimen (artikel 36 van de wet van 07.02.2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid). Om dezelfde redenen als voormeld zijn de actuele opdecieimen onmiddellijk van toepassing en dient er m.a.w. evenmin rekening te worden gehouden met artikel 2 lid 2 Sw.

Dienvolgens bedraagt de verplichte bijdrage aan het slachtofferfonds voortaan (vanaf 17.12.2005) 137,5 euro (25 euro, wettelijk te verhogen met 45 opdecimen).

4. Met betrekking tot de tenlastelegging A van notitie I :

De eerste en tweede beklaagden worden vervolgd voor feiten gepleegd in de periode van 17.10.2001 tot op 13.10.2005.

Op 01.05.2000 traden de toepasselijke bepalingen van het decreet van 18.05.1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening in werking en werd ook de strafmaat met betrekking tot de feiten omschreven in de tenlastelegging A gewijzigd. De beklaagden werden hiervan in kennis gesteld door de vermeldingen op de inleidende dagvaarding en tevens verwittigd op de inleidende zitting van 21.11.2005.

Het feit A werd gepleegd voor 01.05.2000 en was een misdrijf op het ogenblik dat het werd gepleegd, namelijk bij toepassing van de artikelen 42 § 1 - 1°, 66 - 1°, 2° en 5° en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996. Op 01.05.2000 traden de toepasselijke bepalingen van het decreet van 18.05.1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening in werking. De feiten omschreven onder de tenlastelegging A waren strafbaar op het ogenblik van het plegen van de feiten en zijn op heden nog steeds in alle omschreven bestanddelen strafbaar, doch de strafmaat werd verzwaard.

Wat de straftoemeting betreft zijn de nieuwe decretale bepalingen strenger geworden. Het feit A werd voor de wijziging bestraft met gevangenisstraf van 8 dagen tot 15 dagen en met geldboete van 26 tot 2.000 euro

of met één van die straffen alleen. Onder het nieuwe decreet wordt het feit A bestraft met gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en met geldboete van 26 tot 400.000 euro of met één van die straffen alleen.

Ingevolge artikel 2, al. 2 Strafwetboek moet in beginsel de mildere strafwet toegepast worden, zijnde de strafbepalingen voorzien in het oude decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996.

In de mate echter dat - zoals in casu - twee of meer opeenvolgende gelijkaardige misdrijven één enkele strafbare gedraging opleveren en derhalve aanleiding geven tot toepassing van één enkele straf, maar in de tijd tussen het plegen van die twee misdrijven de wet die de straf bepaalt gewijzigd wordt, moet de bij de nieuwe wet gestelde straf worden toegepast, ook al was de ten tijde van het eerste misdrijf geldende strafwet minder zwaar dan die gesteld ten tijde van het tweede misdrijf (Cass. 27.01.1943, Pas., Cass. 17.05.1983, A.C., ; Corr.Brussel, 13.01.1984, L.DUPONT en R.VERSTRAETEN, Handboek Belgisch Strafrecht, Leuven, Acco, 1989, nr. 327 ; P.POPELIER, Toepassing van de wet in de tijd, APR, 1999, nr. 99).

Met betrekking tot de tenlastelegging A zijn de beklaagden van oordeel dat zij vóór de inwerkingtreding van het nieuwe Decreet van 18.05.1999 houdende de Organisatie van de Ruimtelijke Ordening 1°) niet gehouden waren om een bouwvergunning te bekomen voor het uitvoeren van hun afvalopslag en -recyclageactiviteit en 2°) dat zij bijgevolg gerechtigd zijn om diezelfde activiteit verder te zetten in weerwil van de bepalingen van het nieuwe decreet die thans wél een stedenbouwkundige vergunning vereisen.

Deze zienswijze kan niet worden bijgetreden. Vooreerst stelt de Rechtbank vast dat ook onder het oude decreet een bouwvergunning vereist was voor het aanleggen van een opslagruimte voor gebruikte voertuigen of voor schroot en dat de bekomen milieuvergunningen van 15.04.1999 en 20.01.2000 o.m. voorzien in de opslag van schroot tot 15 ton (resp. keerzijde van stukken 5 en 8 en stukken 11 en 13) terwijl uit de beoordelingsgegevens van het strafdossier ook blijkt dat er effectief metalen worden aangetroffen (stuk 4 - subkaft met not. nr. 64.97.114/04 : "containers met afval gaande van "ijzer", "PVC", aluminium etc..).

Vervolgens dienen de beklaagden zich - vanaf de datum van inwerkingtreding (01.05.2000) van het nieuwe Decreet van 18.05.1999 houdende de Organisatie van de Ruimtelijke Ordening - uiteraard te conformeren aan de nieuwe reglementering en hadden zij bijgevolg meteen het nodige moeten doen om de vereiste stedenbouwkundige vergunning aan te vragen om hun toestand te regulariseren. Tot op heden is de toestand nog steeds niet geregulariseerd.

De Rechtbank stelt vast dat de beklaagden over de gehele geïncrimineerde periode blijf geven van ongehoorde passiviteit en immobilisme waarbij de zaken manifest op hun beloop worden gelaten. Bij elke interpellatie of aanmaning worden alsmaar beloften gemaakt om alles in orde te brengen zonder echter ook maar iets te ondernemen (stukken 27, 111, 115b, 127 en 128). Er wordt integendeel maar lustig verder ingezameld, ongesorteerd gestort en opgestapeld om uiteindelijk en onvermijdelijk een volwaardig stort te bekomen in plaats van iets wat nog op een afvalrecyclagebedrijf zou kunnen lijken. De slordigheid en onbekommerdheid van de beklaagden gaat zelfs zo ver dat de tweede beklaagde moet worden geseind om verhoord te kunnen worden (stuk 73 - subkaft met not. nr. 64.97.114/04).

Er kan in die omstandigheden, gelet op de onverschoonbare slordigheid en laksheid van de beklaagden bezwaarlijk geloofwaardig worden gemaakt dat de gemeente Wevelgem zonder recht, noch reden, een eerste maal op 20.11.2001 de bouwvergunning zou hebben geweigerd. Het loutere feit op zich de bouwvergunning geweigerd te zien volstaat dan ook niet om een toestand van overmacht in te roepen en zeker niet wanneer dan nog meer dan een jaar wordt gewacht om een nieuwe stedenbouwkundige aanvraag in te dienen. Weliswaar talmt ook de gemeente Wevelgem onredelijk lang om deze nieuwe aanvraag te bespreken, doch wanneer aan het bedrijf op 25.06.2003 bijkomende informatie wordt gevraagd, wordt daaraan (alweer ?) geen enkel gevolg verleend zodat de bouwvergunning tot op heden niet kon worden afgeleverd (stuk 111).

5. Met betrekking tot de tenlastelegging B van notitie I :

De eerste en tweede beklaagden worden vervolgd voor feiten gepleegd in de periode van 17.10.2001 tot op 13.10.2005, dit is na de inwerkingtreding (op 01.05.2000) van het nieuwe Decreet van 18.05.1999 houdende de Organisatie van de Ruimtelijke Ordening.

Zoals hierboven uiteengezet dienden de beklaagden reeds bij aanvang van hun activiteiten in bezit te zijn van een stedenbouwkundige vergunning voor het opslaan van schrootafval en dienden zij zich met ingang van 01.05.2000 tevens te conformeren aan de nieuwe reglementering en dienvolgens hun toestand te regulariseren door het bekomen van de inmiddels vereiste stedenbouwkundige vergunningen.

Overeenkomstig art. 5 § 2 van het Decreet van 28.06.1985 betreffende de milieuvergunning wordt de milieuvergunning voor een inrichting waarvoor een bouwvergunning nodig is, geschorst zolang deze laatste niet is verleend. In casu moet worden vastgesteld dat geen stedenbouwkundige vergunning is verleend geworden.

Daarenboven stelt de Rechtbank vast dat de milieuvergunning van 20.01.2000 geen toelating bevat voor het opslaan van teerhoudend asfaltafval (tenlastelegging B.1), noch voor het opslaan van afgedankte rubberbanden (tenlastelegging B.2) zodat - onafgezien van de schorsing van de milieuvergunning tot het bekomen van de bouwvergunning - de tenlasteleggingen B.1 en B.2 hoe dan ook bewezen zijn.

Tenslotte blijkt uit de beoordelingsgegevens van het strafdossier afdoende dat - voor wat betreft de tenlasteleggingen B.3 en B.4 - de vergunde maximale hoeveelheden veruit overschreden zijn zodat - onafgezien van de schorsing van de milieuvergunning tot het bekomen van de bouwvergunning - de tenlasteleggingen B.3 en B.4 eveneens bewezen zijn.

Als bewijs van de overschrijding van de vergunde hoeveelheden volstaan de vaststellingen van de milieu-inspectie waaruit een aanzienlijke overschrijding blijkt, wat tevens bevestiging vindt in de aangevraagde uitbreiding van volumes en hoeveelheden in de vergunning van 24.04.2003. De wet vereist dienaangaande geen bijzonder bewijsmiddel. Daarenboven staat het de beklaagden steeds vrij om met alle mogelijke middelen en argumenten de onjuistheid of onbetrouwbaarheid van de vaststellingen aan te tonen of de geloofwaardigheid ervan aan te vechten.

6. Wat betreft de eerste beklaagde :

De eerste beklaagde gaat er aan voorbij dat hij vervolgd wordt als dader-mededader bij toepassing van art. 66 Sw.

Uit de besluiten van de verdediging blijkt dat pas op 14.02.2003 definitief ontslag nam als bestuurder van en dat hij pas op 07.07.2003 ontslag nam als bestuurder van zodat hij in ieder geval gestart is met de activiteiten van deze beide vennootschappen zonder in regel te zijn met de betreffende voorschriften zowel vanuit stedenbouwkundig als vanuit milieutechnisch oogpunt. Op het ogenblik dat hij definitief ontslag nam als bestuurder was deze toestand nog steeds niet geregulariseerd. De situatie was integendeel volkomen uitzichtloos en zelfs onhoudbaar geworden, wat de tweede beklaagde er uiteindelijk toe aangezet heeft om - in een wanhoopsdaad - het "stort" gewoon in brand te steken om er van af te geraken.

Het betreft daarenboven voortdurende misdrijven waarbij de strafbare gedraging dus bestaat in de handhaving van een ononderbroken delictuele toestand en waarbij strafbare deelneming dus mogelijk is tot op het ogenblik waarop de delictuele toestand ophoudt.

De feiten omschreven in de tenlasteleggingen A, B.1 t.e.m. B.4, C.1 t.e.m. C.13, D en E van notitie I zijn bewezen in hoofde van de eerste beklaagde gelet op de beoordelingsgegevens van het strafdossier en met verwijzing naar het bovenstaande met betrekking tot de tenlasteleggingen A en B.1 t.e.m. B.4. Voor wat betreft de tenlasteleggingen sub C zijn de feiten eveneens bewezen gelet op de herhaalde vaststellingen van de milieu-inspectie die op geen enkel ogenblik door concrete en verifieerbare gegevens werden weerlegd door de beklaagde. De tenlasteleggingen D en E zijn eveneens bewezen vermits de betreffende bedrijven enerzijds niet vergund waren voor het opslaan van teerhoudend asfaltafval en afgedankte rubberbanden en vermits anderzijds de vergunde maximale hoeveelheden veruit overschreden werden (zie hoger).

Er is eenheid van strafbare gedraging voorhanden tussen de feiten omschreven in de tenlasteleggingen A, B.1 t.e.m. B.4, C.1 t.e.m. C.13, D en E van notitie I, zodat overeenkomstig art. 65 Sw. slechts één straf dient opgelegd te worden, de zwaarste.

De beklaagde heeft gedurende een periode van bijna vier jaar wetens en willens de aangehaalde bepalingen uit de stedenbouwkundige en milieureglementeringen overtreden. Het belang van de gemeenschap bij het behoud van een schoon en gezond leefmilieu heeft hij ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijke belangen en dat van de vennootschappen die hij beheerde.

Bij de straftoemeting houdt de Rechtbank aldus rekening met :

- de aard en de ernst van de feiten
- de omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd
- de aantasting van een schoon en gezond leefmilieu en de totale onverschilligheid van de beklaagde voor de gevolgen op de natuur in het algemeen, wat wijst op een gebrek aan normbesef en aan respect voor de algemene waarden die het openbaar belang raken
- de bijzonder lange periode van de feiten
- het laten primeren van de eigen belangen boven het algemeen belang.

Anderzijds houdt de Rechtbank rekening met :

- het strafrechtelijk verleden van de beklaagde waaruit de afwezigheid blijkt van veroordelingen uit hoofde van gelijkaardige inbreuken.

Een gevangenisstraf met uitstel zoals hierna bepaald en een fikse effectieve geldboete zullen de bewezen verklaarde feiten op passende wijze beteugelen, de beklaagde het wederrechtelijk karakter van zijn gedrag doen inzien en een voldoende waarschuwing inhouden voor de beklaagde om in de toekomst geen nieuwe misdrijven meer te plegen.

7. Wat betreft de tweede beklaagde

De feiten omschreven in de tenlasteleggingen A, B.1 t.e.m. B.4, C.1 t.e.m. C.13, D en E van notitie I en de feiten omschreven in de tenlasteleggingen A en B zoals heromschreven van notitie II zijn bewezen in hoofde van de tweede beklaagde gelet op de beoordelingsgegevens van het strafdossier en met verwijzing naar de hogervermelde overwegingen met betrekking tot notitie I die eveneens gelden voor de tweede beklaagde

Voor wat betreft de feiten van de tenlasteleggingen A en B zoals heromschreven van notitie II kan o.m. worden verwezen naar de eigen verklaringen en bekentenissen van de tweede beklaagde

(stukken 5 en 6 van notitiennr. 47.L4.106394/04) waarin hij tevens zijn beweegredenen opgeeft en die erin bestonden om op de goedkoopste manier af te geraken van het afval omdat de hoop te groot geworden was om nog normaal te verwerken en gezien de financiële problemen van . Ter zitting

van 07.03.2006 heeft de tweede beklaagde overigens verklaard deze tenlasteleggingen niet te betwisten (cfr. zittingsblad van 07.03.2006).

Er is eenheid van strafbare gedraging voorhanden tussen de feiten omschreven in de tenlasteleggingen A, B.1 t.e.m. B.4, C.1 t.e.m. C.13, D en E van notitie I en de feiten omschreven in de tenlasteleggingen A en B zoals heromschreven van notitie II, zodat overeenkomstig art. 65 Sw. slechts één straf dient opgelegd te worden, de zwaarste.

De beklaagde heeft gedurende een periode van bijna vier jaar wetens en willens de aangehaalde bepalingen uit de stedenbouwkundige en milieureglementeringen overtreden. Het belang van de gemeenschap bij het behoud van een schoon en gezond leefmilieu heeft hij ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijke belangen en dat van de vennootschappen die hij beheerde. Daarenboven heeft hij wetens en willens op de goedkoopste manier proberen af te geraken van het afval dat hij al die jaren op een onoordeelkundige, slordige en onwettelijke wijze heeft vergaard en waarmee hij uiteindelijk geen raad meer wist. Opnieuw heeft hij voor een oplossing gekozen met zo min mogelijk nadelige gevolgen voor zichzelf maar des te meer voor het milieu en het algemeen belang en uiteindelijk ook voor zelf.

Bij de straftoemeting houdt de Rechtbank aldus rekening met :

- de aard en de ernst van de feiten
- de omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd
- de aantasting van een schoon en gezond leefmilieu en de totale onverschilligheid van de beklaagde voor de gevolgen van zijn daden op het leefmilieu in het algemeen, wat wijst op een gebrek aan normbesef en aan respect voor de algemene waarden die het openbaar belang raken
- de lange periode van de feiten
- het laten primeren van de eigen belangen boven het algemeen belang
- het strafrechtelijk verleden van de beklaagde waaruit blijkt dat deze reeds veroordeeld werd wegens inbreuken op het afvalstoffendecreet.

Een gevangenisstraf met uitstel zoals hierna bepaald, behalve voor een tijdsperiode die gelijk is aan de duur van de ondergane voorhechtenis en die effectief is, en een fikse effectieve geldboete zullen de bewezen verklaarde feiten op passende wijze beteugelen, de beklaagde het wederrechtelijk karakter van zijn gedrag doen inzien en een voldoende waarschuwing inhouden voor de beklaagde om in de toekomst geen nieuwe misdrijven meer te plegen.

8. Wat betreft de derde beklaagde :

Artikel 5, lid 1 Sw. bepaalt: *"Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd."*

Artikel 5, lid 2 Sw. bepaalt: *"Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel diegene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld"*

Het volstaat dus dat de rechtspersoon verantwoordelijk kan worden gesteld wegens het optreden van een geïdentificeerde persoon, in casu eerste en tweede beklaagden.

Bovendien kan er geen twijfel over bestaan dat de weerhouden misdrijven een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van het doel van of de waarneming van haar belangen of dat zij voor haar rekening werden gepleegd.

Uit de regel vervat in art. 5, lid 1 Sw. volgt immers dat de Belgische wetgever de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van een rechtspersoon regelt als een autonome verantwoordelijkheid los van deze van de natuurlijke persoon door wie de rechtspersoon handelt. Men volgt hiermee de strafrechtelijke logica: wie het misdrijf pleegt, wordt gestraft (Memorie van Toelichting, Parl. St. Senaat 1998-99, nr. 1217/1, 2).

De derde beklaagde wordt vervolgd voor de tenlastelegging A.

Hetgeen met betrekking tot de tenlastelegging A geldt voor de eerste en tweede beklaagden geldt mutatis mutandis ook voor de derde beklaagde voor wiens rekening deze misdrijven werden gepleegd door het optreden van haar gedelegeerd bestuurder

De hierboven weergegeven overwegingen met betrekking tot de tenlastelegging A zijn ook geldig en worden dan ook hernomen voor wat betreft de derde beklaagde

De tenlastelegging A is dus eveneens bewezen in hoofde van de derde beklaagde
Er kan bovendien geen twijfel over bestaan dat de fout wetens en willens werd gepleegd.

Bij de straftoemeting houdt de Rechtbank rekening met :

- de aard en de ernst van de feiten
- de omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd
- de lange duur van de feiten
- het laten primeren van de eigen commerciële belangen boven het algemeen belang.

Anderzijds houdt de Rechtbank rekening met :

- het blanco strafrechtelijk verleden van de derde beklaagde
- de financiële situatie van het bedrijf dat immers bij vonnis van 11.05.2005 van de rechtbank van koophandel te Kortrijk in falings toestand werd verklaard.

Een geldboete met volledig uitstel van tenuitvoerlegging zoals hierna bepaald zal de bewezen verklaarde feiten op passende wijze beteugelen en de beklaagde het wederrechtelijk karakter van de feiten duidelijk maken.

7. De vordering tot het verwijderen van de afvalstoffen bij toepassing van art. 59 van het decreet betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen :

In de dagvaarding van notitie I vordert de procureur des Konings schriftelijk lastens de eerste en de tweede beklaagde de veroordeling tot het verwijderen van de afvalstoffen bij toepassing van art. 59 van het decreet betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen.

De eerste en de tweede beklaagden worden schuldig verklaard aan de feiten omschreven in de tenlasteleggingen D en E en hebben als gevolg daarvan een enorm afvalprobleem gecreëerd dat ongetwijfeld en dringend moet worden opgelost.

Gelet op artikel 44 van het Strafwetboek, artikel 161 van het Wetboek van Strafvordering en artikel 59 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, dienen de eerste en de tweede beklaagden ook te worden veroordeeld tot het verwijderen van het afval binnen een termijn zoals hierna bepaald.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

Op strafgebied

Wijzende op tegenspraak t.o.v.

: en bij verstek t.o.v.

Verklaart de eerste beklaagde schuldig aan de feiten zoals omschreven in de tenlasteleggingen A, B1 t.e.m. B.4, C.1 t.e.m. C.13, D en E van notitie I.

Veroordeelt uit hoofde van de gezamenlijk bewezen verklaarde tenlasteleggingen voormeld tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden met uitstel zoals hierna bepaald en tot een effectieve geldboete van 7.500 euro, te verhogen met 45 opdecimen, hetzij x 5,5 en aldus gebracht op eenenveertigduizend tweehonderd vijftig euro (41.250 euro).

Aangezien de straf niet meer dan vijf jaar gevangenis bedraagt, betrokkene nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, de opgelegde straf een voldoende waarschuwing zal uitmaken om het plegen van andere of analoge misdrijven te voorkomen, gelast dat de tenuitvoerlegging van bovenstaande hoofdgevangenisstraf zal uitgesteld worden voor de duur van drie jaar mits betrokkene gedurende de proeftijd geen veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van méér dan zes maanden zonder uitstel oploopt.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd de uitgesproken effectieve geldboete van 41.250 euro zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Verwijst tot betaling van de bijzondere vergoeding opgelegd in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het K.B. van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993, en die thans overeenkomstig de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie wordt bepaald op vijfentwintig euro.

Verplicht tot betaling van eenmaal de bijdrage van 25 euro, te verhogen met 45 opdecimes, hetzij 137,50 euro, tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals vervangen ingevolge artikel 3 van de wet van 22 april 2003 houdende de samenstelling en werking van de Commissie voor financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, zoals gewijzigd ingevolge artikel 23 van het koninklijk besluit van 19 december 2003 tot wijziging van het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de Commissie voor hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en van het artikel 29, tweede lid van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen en zoals gewijzigd ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005 (B.S. 07 december 2005) en gelet op artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten zoals gewijzigd door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, en gelet op artikel 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 22 december 2003 houdende vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid.

++++++

Verklaart de tweede beklaagde : schuldig aan de feiten zoals omschreven in de tenlasteleggingen A, B.1 t.e.m. B.4, C.1 t.e.m. C.13, D en E van notitie I en aan de feiten zoals omschreven in de tenlasteleggingen A en B van notitie II.

Veroordeelt : uit hoofde van de gezamenlijk bewezen verklaarde tenlasteleggingen voormeld tot tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden met uitstel zoals hierna bepaald en tot een effectieve geldboete van 7.500 euro, te verhogen met 45 opdecimen, hetzij x 5,5 en aldus gebracht op eenenveertigduizend tweehonderd vijftig euro (41.250 euro).

Aangezien de straf niet meer dan vijf jaar gevangenis bedraagt, betrokkene nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, de opgelegde straf een voldoende waarschuwing zal uitmaken om het plegen van andere of analoge misdrijven te voorkomen, gelast dat de tenuitvoerlegging van bovenstaande hoofdgevangenisstraf zal uitgesteld worden voor de duur van drie jaar, behalve een tijdsperiode die gelijk is aan de duur van de ondergane voorhechtenis en die effectief is, mits betrokkene gedurende de proeftijd geen veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van méér dan zes maanden zonder uitstel oploopt.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd de uitgesproken effectieve geldboete van 41.250 euro zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Verwijst : tot betaling van de bijzondere vergoeding opgelegd in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het K.B. van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993, en die thans overeenkomstig de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie wordt bepaald op vijfentwintig euro.

Verplicht tot betaling van eenmaal de bijdrage van 25 euro, te verhogen met 45 opdecimes, hetzij 137,50 euro, tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals vervangen ingevolge artikel 3 van de wet van 22 april 2003 houdende de samenstelling en werking van de Commissie voor financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, zoals gewijzigd ingevolge artikel 23 van het koninklijk besluit van 19 december 2003 tot wijziging van het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de Commissie voor hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en van het artikel 29, tweede lid van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen en zoals gewijzigd ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005 (B.S. 07 december 2005) en gelet op artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten zoals gewijzigd door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, en gelet op artikel 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 22 december 2003 houdende vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid.

Veroordeelt overeenkomstig art. 59 van het Afvalstoffendecreet tot het verwijderen van het achtergelaten afval binnen een termijn van twaalf maanden, na het in kracht van gewijsde gaan van onderhavig vonnis.

+++++

Verklaart de derde beklaagde
in de tenlastelegging A.

schuldig aan de feiten zoals omschreven

Veroordeelt : uit hoofde van de bewezen verklaarde tenlastelegging A voormeld met inachtneming van de bepalingen van art. 41 bis § 1 Sw. tot een geldboete van 7.500 euro, te verhogen met 45 opdecimen, hetzij x 5,5 en aldus gebracht op eenenveertigduizend tweehonderd vijftig euro (41.250 euro).

Overtuigingsstukken :

- **OS 2185/04 - kartonnen doos met opschrift Campinggaz Soudogaz x 2000 zonder inhoud** : beveelt de opheffing van het beslag en stelt het overtuigingsstuk ter beschikking van de procureur des Konings om te handelen als naar rechte.

- **OS 2186/04 - fles met butaan/propaanmengsel van het merk Campinggaz super C 206** : beveelt de verbeurdverklaring cfr. art. 42-1 Sw. - voorwerp gediend hebbend of bestemd tot het plegen van het misdrijf en eigendom van de veroordeelde.

OP BURGERLIJK GEBIED :

1. De vordering van de burgerlijke partij

De feiten omschreven in de tenlasteleggingen A en B van notitie II welke bewezen worden verklaard in hoofde van de tweede beklaagde en waarvoor deze wordt veroordeeld, hebben schade berokkend aan de burgerlijke partij, welke dient vergoed te worden overeenkomstig art. 1382 e.v. B.W.

De burgerlijke partij vordert uit hoofde van schade aan één van de op het terrein aanwezige bulldozers, dewelke door de burgerlijke partij werd vergoed, een materiële schadevergoeding van **467,15 euro**, meer intresten.

De eis is ontvankelijk en gegrond en kan derhalve worden toegekend zoals gevorderd.

2. De vordering van :

De feiten omschreven in de tenlasteleggingen A en B van notitie II welke bewezen worden verklaard in hoofde van de tweede beklaagde en waarvoor deze wordt veroordeeld, hebben schade berokkend aan, welke dient vergoed te worden overeenkomstig art. 1382 e.v. B.W.

De burgerlijke partij vordert uit hoofde van schade wegens tussenkomst van de brandweer en van externe firma's, die opgetreden zijn om verdere uitbreiding van de brand te voorkomen, een materiële schadevergoeding van **43.492,47 euro**, meer intresten.

De eis is ontvankelijk en gegrond en kan derhalve worden toegekend zoals gevorderd.

3. De vordering van , advocaat te Kortrijk in zijn hoedanigheid van curator over het faillissement van de in vereffening :

De feiten omschreven in de tenlasteleggingen A, B.1 t.e.m. B.4, C.1 t.e.m. C.13, D en E van notitie I welke bewezen worden verklaard in hoofde van de eerste beklaagde en in hoofde van de tweede beklaagde en de feiten omschreven in de tenlasteleggingen A en B van notitie II welke bewezen worden verklaard in hoofde van de tweede beklaagde en waarvoor

deze worden veroordeeld, hebben schade berokkend aan de **failliete boedel van in vereffening**, welke dient vergoed te worden overeenkomstig art. 1382 e.v. B.W.

De burgerlijke partij vordert een **provisionele vergoeding van 1 euro**.

De eis is ontvankelijk en gegrond, alleen al omwille van het feit dat de gronden niet realiseerbaar zijn zolang de afvalberg niet is verwijderd en de gronden desgevallend gesaneerd.

4. De vordering van :

De feiten omschreven in de tenlasteleggingen A, B.1 t.e.m. B.4, C.1 t.e.m. C.13, D en E van notitie I welke bewezen worden verklaard in hoofde van de eerste beklaagde en in hoofde van de tweede beklaagde en de feiten omschreven in de tenlasteleggingen A en B van notitie II welke bewezen worden verklaard in hoofde van de tweede beklaagde en waarvoor deze worden veroordeeld, hebben schade berokkend aan , welke dient vergoed te worden overeenkomstig art. 1382 e.v. B.W.

De burgerlijke partij vordert terugbetaling van de kosten van een verkennend bodemonderzoek ten bedrage van **2.655,95 euro**, meer rente vanaf 13.05.2005, alsmede een **provisionele vergoeding van 1 euro** voor de eventuele kosten van ambtshalve verwijdering van het afval en voor de kosten verbonden aan de sanering van de site.

De eis is ontvankelijk en gegrond en kan derhalve worden toegekend zoals gevorderd.

5. Aangezien de zaak voor wat de overige burgerlijke belangen betreft niet in staat van wijzen is, worden deze ambtshalve aangehouden in toepassing van art. 4 lid 2 V.T.Sv., gewijzigd bij Wet van 11.07.1994 en bij Wet van 28.03.2000 en laatst gewijzigd bij Wet van 13.04.2005 (B.S. 03.05.2005).

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

Op burgerlijk gebied

Wijzende op tegenspraak,

1. Verklaart de burgerlijke partijstelling van lastens de tweede beklaagde : ontvankelijk en gegrond.

Veroordeelt : tot betaling aan van de som van vierhonderd zevenenzestig euro en vijftien cent (467,15 euro), meer de compensatoire rente vanaf 28.07.2004 tot op datum voorafgaand aan huidig vonnis en meer gerechtelijke rente op dit alles vanaf heden tot op datum van integrale betaling.

2. Verklaart de burgerlijke partijstelling van lastens de tweede beklaagde : ontvankelijk en gegrond.

Veroordeelt tot betaling aan van de som van drieënveertigduizend vierhonderd tweeënnegentig euro en zevenenveertig cent (43.492,47 euro), meer de compensatoire rente vanaf 28.07.2004 tot op datum voorafgaand aan huidig vonnis en meer gerechtelijke rente op dit alles vanaf heden tot op datum van integrale betaling.

3. Verklaart de burgerlijke partijstelling van , advocaat te Kortrijk in zijn hoedanigheid van curator over het faillissement van in vereffening lastens de eerste beklaagde en lastens de tweede beklaagde ontvankelijk en gegrond.

Veroordeelt hoofdelijk tot betaling aan in q.q. als curator over het faillissement van in vereffening van de provisionele som van één euro.

4. Verklaart de burgerlijke partijstelling van lastens de eerste beklaagde en lastens de tweede beklaagde ontvankelijk en gegrond.

Veroordeelt hoofdelijk tot betaling aan van de som van tweeduizend zeshonderd vijftig euro en vijfennegentig cent (2.655,95 euro), meer compensatoire rente vanaf 13.05.2005 tot op datum voorafgaand aan huidig vonnis en meer gerechtelijke rente op dit alles vanaf heden tot op datum van integrale betaling, en van de provisionele som van 1 euro, meer de kosten.

5. Houdt ambtshalve de overige burgerlijke belangen aan in toepassing van art. 4 lid 2 V.T.Sv., gewijzigd bij Wet van 11.07.1994 en bij Wet van 28.03.2000 en laatst gewijzigd bij Wet van 13.04.2005 (B.S. 03.05.2005).

Aldus gevonnist en uitgesproken te Kortrijk, in het gerechtsgebouw, in de openbare terechtzitting van de ACHTSTE KAMER op vier april tweeduizend en zes.

Aanwezig : - 1. rechter, dienstdoende Voorzitter
1. rechters
1. substituut-procureur des Konings
1. adjunct-griffier